

HỒI THỨ BA MƯỜI MỐT

KHÉO ĐÙA SONG MA

Độc Cô Sách thấy Thúy Thúy nói rất có lý nhân lúc nàng ta nhắc đến Mộ Dung Bích chàng liền mỉm cười hỏi tiếp:

-Thúy đại tỷ phải cho tiểu đệ biết rõ, tại sao bắt tiểu đệ dùng cái tên Mộ Dung Bích như thế?

Thúy Thúy gục đầu vào vai Độc Cô Sách mỉm cười đáp:

-Sách đệ, Mộ Dung Bích có thể nói là bà mai của chúng ta. Khi gặp Sách đệ tôi lại nhớ đến nàng ta. Lại thêm chữ Bích không có một tí gì phấn son trong đó. Vì vậy mà nhân lúc tùy cơ ứng biến tôi mới tạm lấy tên họ của nàng để làm tên họ của Sách đệ.

Độc Cô Sách ngạc nhiên không hiểu, lại hỏi tiếp:

-Thúy đại tỷ càng nói tôi càng không hiểu, Sao Mộ Dung Bích lại là bà mai của chúng ta được?

Thúy Thúy cười khanh khách rất dâm dăng, rồi giơ ngón tay ngọc lên khẽ búng vào trán của Độc Cô Sách một cái, ra vẻ hờn giận, nghiêng răng mỉm môi nói:

-Sách đệ, tiểu quỷ ranh mãnh ở trước mặt người chị già này lại muốn giở trò phải không?

Độc Cô Sách nghe nói, giật mình đến phất một cái, vội phủ nhận:

-Thúy đại tỷ không nên đa nghi như thế, tôi không giở trò gì với đại tỷ hết.

Dùng giọng mũi kêu " một tiếng, Thúy Thúy giả bộ hờn giận hỏi tiếp:

-Sách đệ còn không chịu nhận phải không? Tôi hãy hỏi hiền đệ, đêm hôm đó, trước khi vào Tây Thi cốc, có phải hiền đệ với Mộ Dung Bích hai người đã có lòng thương mến nhau rồi phải không?

Độc Cô Sách biết không thể nào giấu giếm được nữa, nên chàng cũng không do dự gì hết, vội đáp:

-Tuy tiểu đệ có quen biết Mộ Dung Bích thực, nhưng đó chỉ là sơ giao thôi.

Thúy Thúy gật đầu đỡ lời:

-Có thể mới là thật thà. Tôi cũng biết hai người mới quen biết nhau thôi, bằng không khi nào con nhỏ ấy lại tát hiền đệ một cái rồi hậm hực bỏ đi, mặc Sách đệ ở lại trong Tây Thi cốc sống chết ra sao cũng bất chấp.

-Đại tỷ nói như thế có ý nghĩa gì, có thể cho tiểu đệ biết rõ hết câu chuyện không?

Đã lâu Thúy Thúy không được gần đàn ông nên vừa gần gũi Độc Cô Sách, lửa dục đã bốc lên bùng bùng. Nàng liếc nhìn Độc Cô Sách một cái rất tình tứ rồi đáp:

-Không ngờ Sách đệ lại quên hết cả chuyện đêm ấy. Bây giờ Sách đệ muốn biết rõ câu chuyện thì phải thân thiện với tôi một chút thì tôi mới chịu nói.

Bất đắc dĩ Độc Cô Sách phải ôm Thúy Thúy vào lòng.

Nằm ở trong lòng Độc Cô Sách, Thúy Thúy có vẻ vui lòng, vừa cười vừa nói tiếp:

-Đêm hôm đó, ở trong Tây Thi cốc, có phải Sách đệ đã trúng phải chất độc của Tây Thi Thiệt không?

Độc Cô Sách mặt đỏ bừng gật đầu. Thúy Thúy lại mỉm cười, nói tiếp:

-Khi Sách đệ đã trúng phải nọc độc của Tây Thi Thiệt, tất nhiên trong đơn điền phải nóng hổi, lửa dục bốc lên đùng đùng, thì vừa lúc ấy Mộ Dung Bích cũng vào trong Tây Thi cốc, Sách đệ trông thấy nàng ta vội ôm choàng lấy, yêu cầu nàng mây mưa với mình để được hái giốc mộng Tương Vương thần nữ.

Nghe tới đó, Độc Cô Sách càng hổ thẹn thêm, nhưng chỉ cau mày lại chứ không nói năng gì hết.

Thúy Thúy lại nói tiếp:

-Ngờ đâu con nhãi Mộ Dung Bích đã biết rõ, hễ người nào trúng phải nọc độc Tây Thi Thiệt, nếu nam nữ không hảo hợp với nhau, thì bị ngọn lửa ở trong người thiêu đến chết khô chết héo mà nói không thương hại Sách đệ chút nào lại còn giận dữ tát Sách đệ một cái rồi quay mình đi ra ngoài sơn cốc luôn.

Độc Cô Sách ngơ ngác đờ lờ:

-Tôi còn nhớ nàng ta có đánh tôi, và cũng còn nhớ nàng bỏ đi. Nhưng hình như nàng đi được một lúc lại quay trở lại.

Thúy Thúy nằm ở trong lòng chàng vừa nghe chàng nói, vừa cười giọng rất lẳng lơ nói tiếp:

-Chú em ngu ngốc ơ! Người quay lại đó là con Điền Thúy Thúy, lúc nào cũng thương yêu chú, chứ có phải con Mộ Dung Bích nhẩn tâm ấy đâu? Lúc bấy giờ tôi núp ở trong bóng tối, thấy Sách đệ đã bị chất độc ở trong người làm nguy, sắp sửa đến lúc tinh khô tử nạn, tôi động lòng thương mà đành phải hy sinh hiến thân cho Sách đệ để cứu Sách đệ thoát chết. Nhờ có sự hy sinh đó, Sách đệ mới không bị làm bạn với mấy bộ xương khô nằm ngổn ngang trong Tây Thi cốc.

Thúy Thúy vừa đẹp vừa dâm đãng lại giảo hoạt vô cùng, lời nói dối của nàng nửa giả nửa thật, nhưng lại rất hợp tình hợp lý. Nàng chỉ giấu việc nàng cũng bị Tây Thi Thiệt đốt phải, khiến Độc Cô Sách nghe tới đó, dù biết nàng là một dâm ngoa đãng phụ mà cũng phải cảm động, vì nàng đã cứu mình thoát chết.

Sau khi hiểu rõ câu chuyện ở trong Tây Thi cốc, Độc Cô Sách lại cảm thấy bàng hoàng, ngừng mặt lên trời, ngẩn người ra không nói năng gì hết.

Lần này Thúy Thúy hiểu lầm Độc Cô Sách nên nàng nổi ghen ngay, cười khẩy và nói tiếp:

-Đàn ông đa số là có máu hiếu sắc. Tôi biết trong lòng của Sách đệ chưa quên được con nhãi Mộ Dung Bích đâu.

Độc Cô Sách gượng cười đáp:

-Sao Thúy đại tỷ lại hay ghen...

-Không phải là tôi hay ghen đâu. Tôi biết con nhãi ấy có một ma lực rất mạnh khiến người đàn ông nào trông thấy nó cũng không sao quên được. Nhưng bây giờ ma lực của nó đã hết rồi. Tôi cũng không lo ngại gì chuyện Sách đệ say mê nó.

Độc Cô Sách thấy Thúy Thúy nói như vậy rất kinh ngạc vội hỏi:

-Có phải Mộ Dung Bích đã chết rồi đấy không?

Thúy Thúy lắc đầu, vừa cười vừa đáp:

-Nó chưa chết, nhưng đối với Sách đệ thì bây giờ nó cũng như chết vậy.

Thấy nàng nói như thế, Độc Cô Sách càng thắc mắc không hiểu thêm, liền cau mày hỏi:

-Thúy đại tỷ nói như thế là nghĩ a lý gì?

-Chính mắt tôi đã trông thấy nó cắt tóc đi tu rồi.

Độc Cô Sách cả kinh, vội hỏi tiếp:

-Tại sao cô ta lại có ý nghĩ tiêu cực như thế?

-Tại sao Mộ Dung Bích lại cắt tóc đi tu, điều này tôi không biết rõ, nhưng cứ biết hiện giờ nó đã khoác cái áo ni cô vào, chán nản sự đời rồi, thì Sách đệ không nên còn tỏ lòng yêu đương một đệ tử của Phật đã cắt tóc đi tu và phá quấy sự thanh tu của cô ta nữa.

Để ý nhìn vẻ mặt Thúy Thúy, Độc Cô Sách biết nàng nói thật, nên chàng càng kinh ngạc thêm hỏi tiếp:

-Đại tỷ thấy cô ta tu ở am nào thế?

Thúy Thúy ngừng đầu nhìn Độc Cô Sách vừa cười vừa hỏi lại:

-Bây giờ Sách đệ đã tin không phải vì ghen mà tôi không chịu nói chuyện đó cho hiền đệ hay đấy chứ? Tôi chỉ biết nó đã cắt tóc đi tu chứ không biết vì lẽ gì, và tu ở am nào?

Độc Cô Sách cau mày lại, đang định hỏi tiếp thì Thúy Thúy đã biết ý ngay, vội cướp lời nói tiếp:

-Sách đệ, tôi biết thể nào hiền đệ cũng hỏi tôi vấn đề đó. Trong khi tôi đang ngao du giang hồ, thì bỗng gặp Mộ Dung Bích đã cắt tóc mặc áo ni cô, tay cầm phát trần, cho nên tôi mới biết nó xuất gia tu hành. Còn tại sao nó lại cắt tóc đi tu, và tu ở am nào, thì tôi không biết rõ.

Độc Cô Sách nghe nàng ta nói xong kêu "ồ" một tiếng, trong lòng rầu rĩ và băn khoăn vô cùng.

Bây giờ chàng nghe Thúy Thúy nói, mới biết Mộ Dung Bích là người rất trong sạch, chứ không phải là một dâm ngoa đấng phụ mà mình tưởng thì tất nhiên chàng

rất muốn thi hành cuộc hôn nhân với Bạch Phát Quỷ Mẫu ở trên Lãnh Vân Phong. Ngờ đâu chàng đang định đi kiếm Mộ Dung Bích để kết hôn, thì tin chẳng lành lại đến. Chàng không hiểu tại sao Mộ Dung Bích lại cắt tóc đi tu và tu ở am nào, bây giờ biết đi đâu mà tìm thấy nàng.

Thúy Thúy thấy Độc Cô Sách cứ ngẩn người ra hai mắt như có nước mắt chảy quanh, liền nổi ghen ngay, dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng và ngồi ngay dậy.

Độc Cô Sách đã biết rõ sự thực hư, tuy muốn tìm cơ hội để thoát thân, nhưng vẫn sợ nàng đột nhiên dở mặt sẽ sử dụng La Hán đặng tâm hoàn, hay những ám khí vô hình, vô sắc, vô thanh, vô xú, đối phó thì mình không biết đâu mà chống đỡ, cho nên chàng vẫn gượng cười hỏi tiếp:

-Sao bỗng dưng Thúy đại tỷ lại giận tiểu đệ như thế?

Thúy Thúy cười khẩy đáp:

-Ai mà chả tức giận? Sách đệ không âu yếm một người đã xả thân cứu mình, và đã có tình nghĩa vợ chồng với mình một đêm rồi, mà lại cứ đi nhớ con nhãi Mộ Dung Bích đánh hiên đệ một cái tát, và còn nhẫn tâm để cho hiên đệ chết khổ, chết sở...

Không đợi chờ Thúy Thúy nói xong, Độc Cô Sách đã gượng cười đỡ lời:

-Sao Thúy đại tỷ lại bảo tôi không chịu âu yếm với đại tỷ, vừa rồi chúng ta chả ôm ấp nhau là gì?

Thúy Thúy hớn hử:

-Thế mà gọi được là âu yếm ư? Thối Sách đệ đừng có mất công ở đây chiều chuộng tôi nữa, mau đi mà kiếm Mộ Dung Bích của Sách đệ đi.

Chàng vội đáp:

-Có phải là tôi nhớ Mộ Dung Bích, đó là do lòng hiếu kỳ thúc đẩy, tôi đoán chắc cô ta thế nào cũng bị một sự kích thích rất lớn, cho nên mới chịu cắt bộ tóc, một vật mà đàn bà con gái quý nhất như vậy! Đại tỷ thử nghĩ xem, tôi với nàng ta chỉ quen biết nhau có một lần thôi, như vậy nàng ta so sánh với đại tỷ sao được? Và có khi nào tôi lại thân với nàng ta, mà bạc với đại tỷ?

Mấy lời của chàng rất khéo léo, khiến Thúy Thúy nghe xong đang hờn cũng phải vui mừng, liền lườm Độc Cô Sách một cái, rồi cười khì nói tiếp:

-Sách đệ nói như thế, thì có bao giờ tỷ lại hờn giận được!

Độc Cô Sách thấy đối phó với Điền Thúy Thúy quả thật nhức đầu khôn tả, vì dù sao chàng cũng là một người hào hiệp, rất ghét những người có tính dâm đặng như nàng. Nhưng khi ở Tây Thi cốc nhờ có nàng mà mình thoát chết, nên chàng không thể nào đối bạc bẽo với nàng ta một cách quá đáng được.

Bây giờ chàng đã biết Mộ Dung Bích là người thanh bạch, chàng chỉ muốn rời khỏi ngay con người dâm đặng để khỏi bị lỗ chân lại sa vào lưới dục tình lần nữa,

thì còn mặt mũi nào gặp lại ân sư, chị họ, Bạch Phát Quỷ Mẫu, Ôn Băng và cả Mộ Dung Bích các người nữa.

Nhưng phải làm cách nào thoát thân một cách êm đẹp khiến Thúy Thúy không tức giận và không kịp giở những thuốc mê ra đối phó mình. Bằng không Thúy Thúy sẽ đau lòng và cho mình là kẻ vô tình.

Độc Cô Sách vẫn tự cho mình là người rất thông minh, nhưng lúc này cũng không nghĩ được kế vẹn toàn, thì Thúy Thúy đã bắt đầu giở thủ đoạn ra tấn công rồi.

Nàng cau mày lại, làm ra vẻ ai oán, ông ọ đi tới trước mặt Độc Cô Sách, giơ hai cánh tay ngọc lên khễ để lên vai chàng, hàm răng trên cắn môi dưới, cất tiếng cười mê hồn lạc phách, rồi nàng mới dùng giọng lẳng lơ đa tình mà khễ hỏi:

-Sách đệ đang ngăn người ra nghĩ ngợi gì thế, hiền đệ đã biết lẽ phải trái rồi, có mau cùng Thúy Thúy âu yếm một hồi, để cho già này nguôi cơn giận mới phải chứ?

Thúy Thúy đã có mặt tuyệt đẹp, lại có thủ đoạn câu hồn già dặn hơn người, và lúc này mặt đối mặt, nàng giả hồn giả mộng, hơi thở ra thơm như hoa lan, đừng nói là Độc Cô Sách, một thanh niên vừa anh tuấn vừa phong lưu, dù có là một anh hùng gan dạ sắt đá thay vào địa vị đó cũng khó chống đỡ nổi thế công ấy của nàng.

Sự thực Độc Cô Sách muốn kháng cự lại cũng không khó, chỉ xuất kỳ bất ý, nhân lúc Thúy Thúy bị lừa dục che lấp hai mắt người hầu như say mê, mà chàng giở "Đại Bi thừa công" tuyệt học sư môn ra đánh mạnh vào người nàng ta một chưởng, thì Lục Y U Linh sẽ bị đưa xuống dưới địa ngục, mà giở trò phong lưu ra trước mặt vua Diêm vương ngay tức thì.

Nhưng khuyết điểm của Độc Cô Sách là chàng nhận nhầm Thúy Thúy là ân nhân cứu mình thoát chết, như vậy chàng đang tâm hạ độc thủ giết hại nàng ta sao được?

Lúc ấy Thúy Thúy sắp kề gần môi Độc Cô Sách, khiến Độc Cô Sách lo âu, trống ngực đập rất mạnh, người toát mồ hôi lạnh, thì may thay, đột nhiên lại có cứu tinh ở đâu tới.

Cứu tinh đó là một chuỗi chuông vàng nho nhỏ, bỗng ở đâu bay tới, đem theo tiếng kêu "kính coong kính coong" như tiếng nhạc rất vui tai, và cắm ngay vào vách đá ở cách chỗ Độc Cô Sách chừng hai trượng.

Không khác gì tiếng chuông sớm, tiếng chuông hôm, làm cho lòng lợi dụng phải tỉnh ngộ ngay, bởi vì chuông vàng ấy vẫn còn kêu "loong coong" hoài. Không ngờ tiếng kêu nho nhỏ ấy mà lại có oai lực mạnh vô cùng, đã làm cho lửa dục của Thúy Thúy tắt ngóm ngay.

Chuỗi chuông vàng vừa ghim vào vách đá, thì Thúy Thúy đã lộ vẻ kinh hãi ngay, vội quay người lại đứng sát cánh với Độc Cô Sách.

Lúc ấy sau tảng đá lớn ở cách hai người chừng hai trượng bỗng có một người đàn bà áo đen thủng thủng bước ra. Người này tuổi trạc bốn mươi mặt tuyệt đẹp, nhưng sắc da nhợt nhạt như không có sắc màu và cũng tựa như một người ốm nặng vừa mới khỏi, hai mắt sâu hoắm, đôi ngươi bao hàm một vẻ rất độc ác.

Ba người nhìn nhau một hồi, người đàn bà áo đen khẽ cười khẩy hỏi trước:

-Cô nương mặc áo xanh kia, cứ xem vẻ mặt của cô nương chắc cô nương đã nhận ra bảy cái chuông của kẻ này rồi đấy chứ?

Thúy Thúy gật đầu đáp:

-Đó là Thất Nhu Linh, có thể xuyên qua được mấy lớp bông, đánh vỡ được cả sắt đá.

Cái câu "Thất Nhu Linh không về gì rùng rợn hết, nhưng Độc Cô Sách thoáng nghe đã giật mình kinh hãi, chàng nhìn thẳng vào người đàn bà áo đen, bụng bảo dạ rằng:

"Không ngờ người đàn bà áo đen đẹp như thế này, lại là Thất Nhu Âm Ma Lục Châu vợ Dương Ma?"

Chàng chưa nghĩ ngợi xong, đã thấy người đàn bà ấy đến hỏi Thúy Thúy:

-Người đã nhận ra được Thất Nhu Linh của ta như vậy, kẻ người cũng là nhân vật có tai có mắt trong võ lâm đương thời đấy.

Thúy Thúy trợn ngược đôi lông mày lên mỉm cười đáp:

-Tên tôi là Điền Thúy Thúy, người ta vẫn thường gọi tôi là Lục Y U Linh, chỉ có một chút tên tuổi ở trong võ lâm này thôi.

Mỹ phụ hắc y giơ cái tay áo vừa to vừa rộng và chìa cánh tay nhợt nhạt chỉ Độc Cô Sách hỏi:

-Còn y là ai?

Thúy sợ Độc Cô Sách lộ chân tướng, vội cướp lời đáp:

-Chàng là Mộ Dung Bích.

Người đàn bà nọ lại hỏi tiếp:

-Bây giờ ta hỏi ngươi về hai vấn đề này trước.

Thúy Thúy vênh mặt lên khẽ đáp:

-Hỏi hay không là tùy ở người, còn trả lời hay không thì phải xem chúng tôi có cảm hứng hay không.

Người đàn bà áo đen mặt hơi lộ vẻ kinh ngạc hỏi tiếp:

-Người nhận ra được Thất Nhu Linh, chẳng lẽ không nhận ra được lai lịch của ta hay sao?

Thúy Thúy tươi cười đáp;

-Sao tôi lại không biết, người là Thất Nhu Âm Ma Sở Lục Châu trong nhóm Âm Dương Song Ma, đã từng oai trấn bát hoang. Và người ta còn ban cho các người hai

câu: "Huyết Âm Thần kiếm, Vô Anhr kiếm, Tiêu Hồn bảo phiến, Đoạt Hồn câu" chứ gì?

Sở Lục Châu nghe nói kêu "ủa" một tiếng lại hỏi tiếp:

-Người đã biết lai lịch của ta, thì phải biết tính nết của ta như thế nào, lại dám không trả lời câu hỏi của Thất Nhu Âm Ma này hay sao?

Thúy Thúy cười vẻ rất kiêu ngạo, lớn tiếng đáp:

-Thất Nhu Âm Ma nổi danh vào hồi năm xưa, còn Lục Y U Linh thì dương oai vào lúc đương thời. Tuy Sở Lục Châu giết người không chớp mắt, nhưng còn Điền Thúy Thúy lấy đầu lâu người, máu vãi năm thước cũng không bao giờ cau mày hết. Cho nên người hỏi tôi một cách lễ phép, thì đừng nói hai câu, mà trăm nghìn câu, Thúy Thúy này hễ biết là trả lời liền và đã trả lời, thì trả lời đến nơi đến chốn. Chứ còn người mà tự phụ không coi ai vào đâu, thì Thúy Thúy này có trả lời khonog, phải xem gái này có cao hứng hay không mới được.

Lời nói của Thúy Thúy rất đặc thế, không tự phụ mà cũng không tỏ ra mình hèn kém, khiến Độc Cô Sách phải khen ngợi thầm.

Sở Lục Châu nghe nói, trợn ngược đôi lông mày lên mặt lộ sát khí, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng rất ác độc, nhưng y thị nhìn kỹ Thúy Thúy một hồi, thì sát khí ở trên mặt của y thị bỗng biến dần, trái lại lộ vẻ tươi cười hơn hử nói tiếp:

-Tôi thực không ngờ ở trong núi La Phù này lại gặp được một nhân vật xuất sắc như Điền cô nương. Bây giờ Sở Lục Châu muốn thỉnh giáo cô nương hai vấn đề, thứ nhất là Điền cô nương ở quanh Lãnh Vân Phong này có gặp một thiếu niên có cái tên là Độc Cô Sách không?

Độc Cô Sách yên trí Thúy Thúy thế nào cũng chối là chưa hề gặp Độc Cô Sách bao giờ như đối phó với Dương Thúc Độ ở trong Đơn Quế giáp vậy.

Ngờ đâu nàng ta lại mỉm cười gật đầu trả lời Sở Lục Châu rằng:

-Sở đại tử thực là hỏi đúng người, tiểu muội đã được gặp Độc Cô Sách rồi.

Lục Châu hai mắt lại hơi lộ hung quang và hỏi tiếp:

-Còn vấn đề thứ hai tôi muốn hỏi là cô nương đã gặp chồng tôi là Dương Thúc Độ trên núi La Phù này chưa?

Thúy Thúy không chần chờ gì cả, mỉm cười đáp:

-Cả hai người tiểu muội đều gặp cả.

Độc Cô Sách đứng cạnh đó, nghe thấy nàng ta nói như vậy trong lòng rất thắc mắc và nhất thời không sao đoán ra được Thúy Thúy sẽ đặt điều gì để nói dối Âm Ma và đùa rỡn đối phương một phen?

Lục Châu nghe thấy Thúy Thúy nói đã cùng gặp cả chồng mình lẫn Độc Cô Sách, liền mỉm cười hỏi tiếp:

-Tôi lại xin thỉnh giáo cô nương một vấn đề nữa. Hiện giờ chồng tôi với Độc Cô Sách đang ở đâu?

Thúy Thúy cố ý cau mày lại, làm ra vẻ rất tiếc rồi thủng thẳng đáp:

-Tôi xin báo một tin buồn cho Sở đại tể hay, là hai người đó đã có một người xuống âm ty rồi?

Sở Lục Châu nghe nói rùng mình, vội la lớn:

-Hả! Độc Cô Sách... y bị chồng tôi giết chết mà phải xuống dưới âm ty là dĩ nhiên rồi.

Không đợi chờ Lục Châu nói dứt, Thúy Thúy đã lắc đầu đỡ lời:

-Đại tể đoán lầm rồi, Độc Cô Sách không bị chồng đại tể giết chết.

Lục Châu càng kinh hãi thêm, với giọng run run hỏi tiếp:

-Điền... Điền cô nương nói... như thế là nghĩa lý gì? Chẳng lẽ chồng tôi lại bị... bị Độc Cô Sách giết chết chăng?

Thúy Thúy lắc đầu vừa cười vừa đáp:

-Xin đại tể chớ quá lo âu như thế, chồng của đại tể không phải là bị Độc Cô Sách giết chết đâu.

Lục Châu nghe nói sầm nét mặt, giận dữ nhìn Thúy Thúy quát hỏi tiếp:

-Thúy Thúy, người đừng có đùa rỡ với ta như thế. Vừa rồi người nói chồng ta với Độc Cô Sách một chết một bị thương, lại bảo hai người đó không giết lẫn nhau. Như vậy thì người bị chết đó là ai?

Thúy Thúy cũng sầm nét mặt lại cười khẩy đáp:

-Sở Lục Châu, người đừng có thị mình già nua mà làm bộ làm tịch, hơi tý là nổi khùng. Chẳng lẽ Độc Cô Sách với Dương Thúc Độ không thể bị người thứ ba giết chết được hay sao?

Lục Châu thất kinh và ngạc nhiên hỏi tiếp:

-Trong đó còn có người thứ ba ư? Có phải là Lưu Vân Tiên Tử Tạ Dật Tư người chưởng môn của phái Điểm Thương không?

Thúy Thúy cười khẩy một tiếng ngừng đầu nhìn lên trời không thềm trả lời.

Lục Châu biết thái độ vừa rồi của mình hơi quá trớn đã thất lễ với đối phương, nay vì muốn biết tin tức của chồng mình bị thương như thế nào, nên y thị đành phải gượng cười xin lỗi.

-Xin Điền cô nương thứ lỗi cho ngu tể, vì ngu tể thương chồng quá đổi, nên nhất thời mới lỡ lời thất lễ với cô nương như thế. Mong cô nương lượng thứ cho và xin cho biết tình hình lúc bấy giờ ra sao, Lục Châu tôi sẽ cảm ơn vô cùng.

Thúy Thúy vừa cười vừa đáp:

-Sở đại tể hỏi tôi như vậy, là đại tể nhờ vả tôi, chứ có phải là tôi nhờ vả đại tể đâu, nên thái độ của đại tể phải khách sáo một chút mới phải.

Lúc này Lục Châu đang cần người thật, đành phải chịu nhịn mà gật đầu nhận lời.

Thúy Thúy mỉm cười nói tiếp:

-Hình như ngày mười sáu tháng tám thì phải? Hôm ấy tôi vừa lên đỉnh núi Lãnh Vân, thì trông thấy Độc Cô Sách đang kịch chiến với Dương Thúc Độ, lang quân của đại tỹ.

Lục Châu kêu "ồ" một tiếng và thở dài:

-Ngày hôm mười sáu tháng tám ư? Có lẽ chồng tôi phải giở hết tốc lực khinh công ra đi ngày đêm không nghỉ chân, mới kịp ngày hẹn ước ấy?

Lúc này Thúy Thúy mới phát giác là mình đã quên khi gặp Dương Thúc Độ ở trong Đơn Quế giáp, Thúc Độ đã nói vì đến chậm một bước nên không gặp được Độc Cô Sách. Như vậy lời nói dối của mình có phải là đã có chỗ sơ hở rồi không? Nhưng nàng không còn tiện cải chính cứ nói tiếp:

-Độc Cô Sách tuổi đã trẻ, võ công lại kém thì địch làm sao nổi lang quân của đại tỹ, nên y bị dồn tới chỗ mép sườn núi cạnh vực thẳm, tính mạng của y thực là nguy hiểm cực độ...

Lục Châu nghe tới đó đã cười khẩy một tiếng và xen lời nói:

-Tôi biết ngay mà, những kẻ hậu bối vô danh địch làm sao nổi chồng tôi cơ chứ.

Thúy Thúy vừa cười vừa nói tiếp:

-Trong lúc lang quân của đại tỹ đang chăm chú giở tuyệt học ra đánh Độc Cô Sách rớt xuống vực thẳm sâu muôn trượng thì đột nhiên phía sau lưng Dương đại ca bỗng có hai cái bóng người xuất hiện.

Lục Châu vội hỏi:

-Hai người đó là ai thế?

Thúy Thúy vừa cười vừa đáp:

-Hai người đó nên nói là bạn già của Sở đại tỹ thì đúng hơn. Một người là Kim Phiến Thư Sinh Giang Tử Kỳ còn một người nữa là Cửu Độc Từ Phi Đình Ngọc Sương.

Lục Châu nghe nói thất thanh hỏi:

-Sao? Hai tên ma đầu ấy vẫn chưa chết ư?

Thúy Thúy biết Lục Châu đã lâu không bước chân vào giang hồ, nên không hay biết tí gì về chuyện bên ngoài cả. Nàng liền đáp:

-Hoàn Vũ Cửu Sát định mùa sang năm ở trong Ly Hồn cốc tổ chức một cuộc đại hội gọi là Thiên Nam đại hội để gây lại thanh thế xưa. Chẳng lẽ Sở đại tỹ lại không biết chuyện này hay sao?

Lục Châu lắc đầu đáp:

-Tôi có biết gì đâu, xin Điền cô nương cứ nói tiếp đi? Sau khi Tử Kỳ với Ngọc Sương hiện thân, chúng có hạ độc thủ đối phó với chồng tôi cùng Độc Cô Sách không?

Thúy Thúy gật đầu đáp:

-Sở đại tể đoán không sai chút nào. Đinh Ngọc Sương dùng Cửu Độc thần công đẩy Độc Cô Sách rơi xuống vực thẳm, còn Giang Tử Kỳ thì giở Đoạt Mệnh Kim mang ra tấn công lang quân của đại tể tức thì.

Độc Cô Sách nghe tới đây mới biết dụng ý của Thúy Thúy ra sao, trong lòng cũng phải khen phục thắm. Thì ra nàng muốn làm cho Sở Lục Châu thù hận với bọn Hoàn Vũ Cửu Sát, sẽ thực hiện kế hoạch mượn dao giết người.

Lục Châu nghe Thúy Thúy nói chồng bị "Đoạt Mệnh Kim mang" của Giang Tử Kỳ bắn trúng, liền cười khẩy và xen lời nói:

-Điền cô nương, với nội công của chồng tôi thâm hậu như thế, dù có Đoạt mệnh kim mang của Giang Tử Kỳ bắn trúng vài mũi, cũng không hề hấn gì, chỉ hơi bị thương một chút thôi. Chồng tôi chỉ cần kiếm một nơi nào tĩnh mịch, vận nội công chữa thương là sẽ khỏi ngay.

Thúy Thúy giả bộ rất giống, vội hỏi lại Lục Châu rằng:

-Sở đại tể, tiểu muội mục kích việc đó nhưng vẫn không hiểu tại sao Giang Tử Kỳ với Ngọc Sương nổi danh cùng với vợ chồng đại tể mà lại đột nhiên hạ độc thủ giết hại Dương đại ca như thế?

-Ba mươi năm về trước, chồng tôi đã đấu với Giang Tử Kỳ một trận, Tử Kỳ đã bị chồng tôi đánh cho một chưởng.

Thúy Thúy nghe nói mừng thầm thấy lời bịa đặt của mình lại đúng với sự thật liền mỉm cười nói tiếp:

-Giang Tử Kỳ với Đinh Ngọc Sương thấy ra tay tấn công có kết quả như vậy, liền cười ha hả với nhau. Chúng cho là Âm Dương Song Ma, hiện giờ Dương Ma đã bị thương khó mà sống, chỉ còn lại một mình Âm Ma, thì làm sao mà tác oai tác quái được, và dù có hay tin cũng đâu dám đi Ly Hồn cốc để trả thù? Dù Âm Ma có đi tới Ly Hồn cốc để trả thù đi chăng nữa, cũng chẳng khác gì con thiêu thân bay vào ngọn lửa, như vậy có phải là Hoàn Vũ Cửu Sát sẽ độc bá võ lâm không?

Lục Châu nghe thấy Thúy Thúy nói như thế lửa giận bốc lên đùng đùng, trợn ngược đôi lông mày lên nói tiếp:

-Chúng chỉ giở cái trò tấn công lén người ta thôi, chứ nếu chính thức đối diện với nhau, thì không phải Lục Châu này nói khoác, trong nhóm Cửu Sát, không có một tên nào địch nổi tôi hết.

Thúy Thúy thấy mình đã chọc tức Âm Ma quá nhiều rồi, liền tăng bốc y thị mấy câu nên mỉm cười nói:

-Cái đó là lẽ tự nhiên rồi, chỉ một môn Huyết ảnh thần châm của Sở đại tể, cũng đủ làm cho bọn Hoàn Vũ Cửu Sát kinh hồn khiếp đởm.

Lục Châu định hỏi rõ câu chuyện sẽ hạ độc thủ giết chết ThúyThúy, người đã nói xỏ xiên mình với thiếu niên tên là Mộ Dung Bích kia tại chỗ. Nhưng bây giờ

nghe Thúy Thúy tâng bốc mình mấy câu, sự tức giận đó đã tiêu tán dần, liền thủng thẳng đáp:

-Cám ơn Điền cô nương đã cho biết rõ câu chuyện ấy, Lục Châu xin cáo biệt.

Lúc này Thúy Thúy rất vui vẻ, tùm tùm cười nói với Lục Châu:

-Sở đại tỹ đã ẩn tích lâu năm, ngày hôm nay mới hiện thân ở trên núi La Phù này. Thúy Thúy hâm mộ đại tỹ đã lâu, sao chưa chi đại tỹ đã vội bỏ đi như vậy, không để cho tiểu muội được tận chút tình địa chủ?

-Lục Châu xin tâm lãnh lòng tốt của Điền cô nương, và xin khát đến một ngày khác thể nào cũng cảm ơn cô nương. Vì bây giờ không những tôi phải đi tìm chồng tôi để giúp ông ta một tay cứu chữa vết thương bị kim mang bắn trúng. Đồng thời tôi còn muối tới Ly Hồn cốc, phá cho chúng một phen, thậm chí không thể cho chúng tổ chức nổi Thiên Nam đại hội là khác.

Nói xong y thị giơ tay lên vẫy một cái để chào rồi quay người đi luôn, như một luồng khói đen chỉ trong nháy mắt đã mất dạng.

Thúy Thúy chờ ÂmMa đi khỏi, mới cất tiếng cười lạnh lạnh nói với Độc Cô Sách rằng:

-Sách đệ thấy thủ đoạn của Thúy Thúy này ra sao?

Độc Cô Sách vừa kinh hãi vừa kính phục gật đầu đáp:

-Lợi hại thực! Lợi hại thực!

Thúy Thúy cười khanh khách nói tiếp:

-Trong lúc đột ngột Thúy Thúy vận dụng trí tuệ nói dối Âm Ma, kết quả lại nảy nở ra ba điều diệu dụng.

Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi:

-Diệu kế của đại tỹ quả thực tinh diệu vô cùng, nhưng làm thế nào có được những ba công hiệu tuyệt diệu như thế?

-----oOo-----